

Arrest

nr. 253 025 van 19 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 augustus 2020 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. STEYAERT, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 9 februari 2012 in het bezit gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot.

1.2. Op 18 januari 2016 nam de verwerende partij de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden niet aangevochten door verzoekster.

1.3. Op 1 september 2017 heeft verzoekster verzocht om toelating tot het Belgisch grondgebied. Deze aanvraag werd geweigerd door de verwerende partij met een beslissing van 5 september 2017. Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.4. Op 23 april 2018 maakte verzoekster het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, waarna zij werd opgesloten in de gevangenis van Lantin. Op diezelfde dag werd in haren hoofde een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dat zij niet heeft aangevochten.

1.5. Op 29 mei 2018 heeft verzoekster een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een burger van de Unie, in functie van haar minderjarig Belgisch kind. Met een beslissing van 20 november 2018 weigerde de verwerende partij het verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing werd door verzoekster aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 220 614 van 30 april 2019.

1.6. Op 17 juni 2019 werd verzoekster in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat zij tegen deze beslissing heeft ingediend is hangende bij de Raad, onder het nr. 234 927.

1.7. Op 26 augustus 2020 nam de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoekster diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, die bij arrest 240 728 van 10 september 2020 door de Raad met toepassing van artikel 39/59 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd verworpen omdat zij noch aanwezig, noch vertegenwoordigd was ter zitting. Bij arrest nr. 244 444 van 19 november 2020 werd een vermoeden van afstand vastgesteld in toepassing van artikel 39, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Ook op 26 augustus 2020 werd aan verzoekster een inreisverbod opgelegd voor de duur van acht jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Mevrouw:

Naam: J.

Voornaam: M.

[...]

Nationaliteit: Servië

ALIAS: [...]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.08.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 2004 in België (zie hoorrecht ingevuld op 19.07.2020).

Uit het administratief dossier blijkt niet zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene kreeg op 28.05.2018, op 17.06.2019 en op 10.02.2020 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Betrokkene werd door Zwitserland ([...]) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat haar aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat zij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Betrokkene heeft op 19.07.2020 haar vragenlijst "hoorplicht" ingevuld en verklaarde toen dat zij sinds 2004 in België verblijft, in het bezit is van haar identiteitsdocumenten en niet leidt aan een ziekte die haar belemmert om te reizen. Verder verklaarde zij een duurzame relatie te hebben met de heer N.B. (houder van de Belgische nationaliteit sinds 2009) en twee minderjarige kinderen te hebben waarvan 1 kind houder is van de Belgische nationaliteit. Beide kinderen zouden verblijven bij haar partner te Trooz. Verder verklaarde zij nog dat ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst wegens de kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 09.08.2011 een bijlage 19ter (gezinshereniging) heeft ingediend in functie van haar echtgenoot J.S., waarmee zij tot op heden nog steeds officieel gehuwd is. Op 09.02.2012 werd ze in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene kreeg op 18.01.2016 een beslissing die een einde stelde aan haar recht op verblijf van meer dan 3 maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Betrokkene diende op 29.05.2018 opnieuw een bijlage 19ter in. Op 20.11.2018 kreeg ze de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat ze op 08.12.2018 tegen deze beslissing indiende, werd bij arrest van 30.04.2019 verworpen door de RVV.

Betrokkene ontvangt geen bezoek in de gevangenis. Betrokkene heeft een Belgische minderjarige zoon. Zij ondernam in het verleden reeds een poging om haar verblijfssituatie te regulariseren op basis van deze relatie. De ingediende aanvraag werd echter negatief afgesloten. De feiten die ze heeft gepleegd, getuigen allerminst van verantwoordelijkheid tegenover haar minderjarige zoon, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Betrokkene kan contact onderhouden met haar zoon via moderne communicatiemiddelen of via periodieke reizen daar haar zoon het land legaal kan in en uitreizen. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Zo verklaart zij louter niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst omwille van de kinderen. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Op 28.05.2018 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf met 3 jaar uitstel voor 2/3 door de Correctionele rechtbank van Verviers voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels. Op 23.04.2020 heeft betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 1 jaar gevangenisstraf door de correctionele rechtbank van Antwerpen voor diefstal. Gezien de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Overwegende dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze

elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel. Zij verschaft de volgende toelichting:

"a) Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden meteen heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur). Verzoekster is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

b) Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

1. Iedereen heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang is van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd.

Op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., moet dan ook een afweging worden gemaakt tussen enerzijds de motieven van de weigeringsbeslissing of verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de beslissing of maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin (Nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v. St., 1992, z.p.).

Er moet dus worden nagegaan of de inmenging in het privé levensnoodzakelijk is, met name gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de fair balancetoets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

In concreto betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de verwijdering en de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

2. Verweerster heeft in haar beslissing geenszins een afdoende afweging doorgevoerd tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving en anderzijds het recht op een privé en familieleven in hoofde van verzoekster.

Verzoekster meent dat er sprake is van een onevenwicht en wel omwille van volgende reden: Verzoekster woont reeds 16 jaar ononderbroken in BELGIË.

Het is hier dat het centrum van zijn belangen gevestigd is.

Haar gezin is hier. In SERVIË heeft zij geen 'thuis', geen werk, geen banden, geen woning, ... helemaal niets meer.

Haar uit haar vertrouwde leefomgeving rukken, zeker nu hij - minstens actueel - geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Daarenboven zijn verzoeksters partneren kinderen woonachtig in BELGIË.

In respectievelijk 2007 en 2008, kreeg zij 2 zonen met haar toenmalige én huidige partner, de heer N.B., drager van de Belgische nationaliteit. Een van hun zonen, met name N.L., is eveneens drager van de Belgische nationaliteit.

Omdat de heer N.B. zelf invalide is, is het verzoekster die de voornaamste zorg voor de kinderen op zich neemt, naast de mantelzorg voor haar partner.

Zij en haar gezinsleden zich hier volledig geïntegreerd. Verzoekster spreekt Frans.

De kinderen van verzoekster zijn hier geboren, lopen hier school, ect.

c) Schending van het redelijkheidsbeginsel

Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de beëindiging van zijn verblijf.

Immers moet er ook rekening worden gehouden met de duur van het verblijf in BELGIË, de leeftijd van betrokkene, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in BELGIË en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Verzoekster is reeds 16 jaar in BELGIË, zonder ook maar één dag te zijn teruggekeerd naar SERVIË. Zij heeft helemaal geen banden meer met haar moederland.

Het is hier dat het centrum van zijn belangen gevestigd is.

Haar gezin is hier. In SERVIË heeft zij geen 'thuis', geen werk, geen banden, geen woning,... helemaal niets meer.

Haar uit haar vertrouwde leefomgeving rukken, zeker nu hij - minstens actueel - geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zou een schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Daarenboven zijn verzoeksters partneren kinderen woonachtig in BELGIË.

In respectievelijk 2007 en 2008, kreeg zij 2 zonen met haar toenmalige én huidige partner, de heer N.B., drager van de Belgische nationaliteit. Een van hun zonen, met name N.L., is eveneens drager van de Belgische nationaliteit.

Omdat de heer N.B. zelf invalide is, is het verzoekster die de voornaamste zorg voor de kinderen op zich neemt, naast de mantelzorg voor haar partner.

Zij en haar gezinsleden zich hier volledig geïntegreerd. Verzoekster spreekt Frans.

De kinderen van verzoekster zijn hier geboren, lopen hier school, ect.

3. *Het is duidelijk dat verweerster dit alles niet in rekening heeft genomen bij haar beslissing, zodat haar beslissing indruist tegen alle redelijkheid.*"

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618). Waar verzoekster dus "voorafgaandelijk" stelt dat de verwerende partij rekening moest houden *"met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (ven behoorlijk bestuur)"* en dat zij heeft nagelaten *"alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven"*, zonder meer, is het middel onontvankelijk.

2.3.1. Verzoekster voert de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, onder het kopje c) van haar middel. Uit de uiteenzetting van dit middelonderdeel blijkt evenwel dat het gericht is tegen een beslissing *"tot beëindiging van zijn verblijf"*. Dit blijkt niet alleen uit de hiervoor geciteerde zinsnede, maar ook uit de passage waarin verzoekster wijst op de elementen waarmee in zulk een geval rekening moet worden gehouden en uit het feit dat zij erop wijst dat de bestreden beslissing haar uit haar leefomgeving zou wegrukken.

2.3.2. De Raad wijst erop dat de beslissing tot beëindiging van verblijf die werd genomen in hoofde van verzoekster op 18 januari 2016 door haar nooit werd aangevochten, zodat deze thans definitief in het rechtsverkeer is en de Raad niet de bevoegdheid heeft om deze alsnog te onderwerpen aan een wettigheidstoezicht. Daarenboven is het enige voorwerp van het huidige beroep het inreisverbod dat op 26 augustus 2020 aan verzoekster werd opgelegd. Deze beslissing houdt noch een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, noch een verwijdering van het grondgebied in, doch heeft enkel tot gevolg dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn ervan toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet). Aangezien de uiteenzetting van het middelonderdeel de Raad geen aanknopingspunten verschaft die kunnen worden betrokken op de deugdelijkheid van het thans bestreden inreisverbod in het licht van de finaliteit ervan, kan alleen maar worden vastgesteld dat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel onontvankelijk is.

2.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Verzoekster betoogt dat de fair balance-toets waartoe de verwerende partij moet overgaan *in casu* heeft geleid tot een onevenwichtige beslissing. Zij wijst op het feit dat zij al 16 jaar ononderbroken in België woont, dat het centrum van haar belangen hier gevestigd is, dat haar gezin hier is en zij in Servië

helemaal niets meer heeft, dat zij geen actueel geen gevaar meer vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid, dat haar partner en kinderen in België wonen, dat haar partner en één van haar zonen de Belgische nationaliteit heeft, dat de kinderen hier geboren zijn en school lopen, dat verzoekster de voornaamste zorg opneemt voor hen en daarnaast ook de mantelzorg voor haar invalide partner, dat zij en haar gezinsleden volledig geïntegreerd zijn en dat zij Frans spreekt.

2.4.2. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, die toelaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoekster poneert wel dat zij *“minstens actueel geen gevaar (meer) vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid”*, maar maakt dit standpunt niet aannemelijk. Zij betwist niet dat zij op 28 mei 2018 werd veroordeeld voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels en al evenmin dat zij ook op 23 april 2020 werd veroordeeld tot 1 jaar gevangenisstraf, opnieuw voor diefstal. Zij brengt verder geen concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben vastgesteld dat *“gezien de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden [en] dat er uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van betrokkene legitiem kan afgeleid worden dat deze laatste een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vertegenwoordigt.”*

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster geen andere reden aanvoert die zou kunnen doen aannemen dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet om haar een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat de verwerende partij voor het bepalen van de duur van het inreisverbod is overgegaan tot een belangenafweging in het licht van de specifieke situatie van verzoekster zoals dat wordt voorgeschreven in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, en zoals die is gebleken uit haar verklaringen. De verwerende partij is daarbij tot de conclusie gekomen dat en om welke reden het persoonlijke en familiale belang van betrokkene ondergeschikt moet worden geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Zo werd rekening gehouden met verzoeksters langdurig verblijf in België, met het feit dat zij een duurzame relatie verklaart te hebben met de Belg N.B. en twee minderjarige kinderen heeft, waarvan één de Belgische nationaliteit bezit. Verder werd in overweging genomen dat verzoekster *ter fine* van weigering gesignaleerd staat in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, dat zij op 28 mei 2018 definitief werd veroordeeld voor diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, en op 23 april 2020 voor diefstal; dat deze feiten allerm minst getuigen van verantwoordelijkheid zoals van het ouderlijk gezag verwacht zou mogen worden; dat gezien de maatschappelijke impact, de ernst en de herhaling van de feiten, kan worden afgeleid dat verzoekster door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en dat uit de terugkerende aard van het misdadige gedrag van verzoekster legitiem afgeleid kan worden dat zij een reële en actuele bedreiging voor de openbare orde vormt; dat het herhaaldelijk niet respecteren van de Belgische strafrechtelijke bepalingen expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving; dat zij in de gevangenis geen bezoek ontvangt en dat zij met haar zo(o)n(en) contact kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen of via periodieke reizen, aangezien deze legaal het land in- en uit kan reizen.

Zodoende komt het aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de *in casu* gemaakte beoordeling disproportioneel of kennelijk onredelijk is. Het louter verwijzen naar haar specifieke situatie, zonder meer, volstaat daartoe niet. Het is immers eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740). De Raad kan *in casu* niet *ultra petita* vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen voor meer dan vijf jaar.

Verzoekster betoogt dat haar partner invalide is en dat zij daardoor én mantelzorger is voor hem én de voornaamste zorgdrager voor de kinderen. Dienaangaande wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, toen zij op 19 juli 2020 gehoord werd, niet heeft aangegeven dat N.B.

invalide is, en evenmin op concrete wijze heeft toegelicht in welke zin dit de zorg voor de kinderen beïnvloedt of welke zorg N.B. zelf nodig heeft. De verwerende partij kon vanzelfsprekend geen rekening houden met elementen die haar niet bekend waren op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing nam. Daarenboven moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing erop wordt gewezen dat verzoekster in de gevangenis zat op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, zodat het ook nu, in het kader van het beroep, niet al te moeilijk zou moeten zijn om toe te lichten op welke wijze de kinderen worden opgevangen en dat dat niet langer zou kunnen in het gezin van de vader. Verzoekster blijft op dit vlak volledig in gebreke. Dit klemmt des te meer nu ook al in het kader van het beroep dat zij had ingediend tegen de beslissing tot weigering van verblijf, ingevolge de aanvraag die zij had ingediend met het oog op een gezinshereniging met haar Belgische minderjarige kind, was gesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde was omdat dat kind kon worden opgevangen door de vader en, rekening houdend met de openbare ordeproblematiek, er geen positieve verplichting door de Raad kon worden vastgesteld. De verwerende partij kon er derhalve van uitgaan dat de twee kinderen samen met hun vader N.B. in België kunnen verblijven, en verzoekster toont met haar blote beweringen niet aan dat daar anders over moet worden gedacht. Verder laat zij het motief dat het contact met de kinderen onderhouden kan worden via moderne communicatiemiddelen of via periodieke reizen volstrekt ongemoeid.

Samenvattend moet worden gesteld dat verzoekster niet *in concreto* aannemelijk maakt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk gehandeld heeft door te oordelen dat haar gezins- en privéleven niet op disproportionele wijze in het gedrang komen door de bestreden beslissing. Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

2.5. Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond zodat het beroep moet worden verworpen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS